

Madencilik Sektörüne Genel Bir Bökış ve Mermer Özelinde Uygulamalarda Aksaklıklar

Celal TAŞKIN

Jeoloji Mühendisi, Aşçelik İnşaat San. ve Dış Ticaret A. Ş., Ankara

ÖZET

Anadolu'da eski çağlardan bu yana yerleşmiş bir madencilik bulunmaktadır. Çağımızda yeraltı servetlerini gereği gibi değerlendirehüen ülkeler ekonomik ve sosyal bakımdan kalkınmış ülkeler olmaktadır, Ülkemizdeki madencilik sektörü Beşinci ve Altıncı Beş Yıllık Kalkınma Plânlarında Gayri Safi Milli Hasıla (G. S. M. H.) daki üretim değeri bakımından %1,8 - 1,9 paya sahip olarak 10 sektör arasında 7* sırada yerahr. Uygulanan politikalar gereği olarak madencilik sektöründe hızlı gelişme beklenmemekte ve yıllık yatırım programlarında hammadde açısından değerlendirmeler yapılarak istihraçtan en son ürüne kadar oluşan entegre üretim sistemi içerisinde oluşan katma değeri açısından incelenmemektedir.

Madencilik Sektörü ülkemizdeki sabit sermaye yatırımları açısından incelendiğinde sektörler arasında %3,88 pay ile yedinci sırada yerahr. Sabit sermaye yatırımlarının %75'i kamu kesimi ve %25'i özel sektör kesimine aittir. Madencilik sektöründe kamu kesimi sabit sermaye yatırımlarının fazla ve özel sektör yatırımlarının az oluşu tüm Dünyada liberal serbest piyasa ekonomisine gidilirken kamu kesimi yatırımcılarının yüksek olmasındaki politik hedefler anlaşılammamaktadır^

3213 Sayalı Maden Kanununda

gerek kendisinin yapısından ve gerekse uygulamadan doğan bir çok aksaklıklar görülmektedir. Bu aksaklıkların en önemlileri tanınmış hakların zayı olmasdır, Devletin gelirini arttırıcı ve madencilik yatırımlarını sindirerek yokedecek* durumda yapılan uygulamalar sonucunda madencilik sektörünün katma değeri açısından milli ekonomiye olan faydası azalmaktadır,

MADENCİLİK SEKTÖRÜNE GENEL BİR BAKIŞ

Yeraltı kaynaklarının en rasyonel bir şekilde işletilerek milli ekonomilerin hizmetine sunulmasını Maden Kanunlarının uygulaması gerçekleştirmektedir, Yeraltı kaynaklarını gereği gibi değerlendirek halklarının hizmetine sunan ülkeler ekonomik sorunlarını çözmüş olan zengin ve gelişmiş ülkeler olmaktadır, Bugünkü koşullarda refah ve yaşam düzeyi yüksek olan ülkeler de bu ülkelerdir. Geri kalmış ve kalkınmasını tamamlamamış ülkeler aynı zamanda sosyo-ekonomik bakımdan da geri kalmış ve doğal kaynaklarını tam olarak değerlendirek halklarının ve dolayısı ile milli ekonomilerine katkı sağlayamamış olan ülkeleri oluşturmaktadır. İnsanlık tarihinin Taş Devri (Yontma Taş Devri, Cilalı Taş Devri), Tunç

Devri gibi çağlara ayrılmasında esas ölçü birimi doğal kaynakların yani madenlerin değerlendirilmesi ile verilmiştir. Diğer bir tanım ile uygarlık yeraltı kaynakların oluşturduğu madenlerin değerlendirilmesine paralel olarak gelişmekte ve ülkelerdeki sosyo-ekonomik kalkınmanın temelini Madencilik Sektörü oluşturmaktadır, Madencilikte yatırımların yönlendirilmesi, üretim, denetim ve politikalarının saptanması Maden Kanununun uygulanmasına göre yapılmaktadır. Ülkemizde Cumhuriyet Döneminin 1950'li yıllarından soma belirli bir madencilik politikasının izlenmediği görülür, İkinci Dünya Savaşından sonra oluşan ekonomik ve teknolojik gelişmelere gereği gibi ayak uydurmadığı ve madencilğe halen daha hammadde gözü ile bakılmaya devam ettiği görülmektedir. Halbuki çağımızda madencilik entegre bir sistem uygulanması içerisinde değerlendirilmektedir. Ayrıca 30 - 40 yıl önce değeri bilinmeyen pek çok doğal kaynağın bugün değişik endüstri dallarında kullanılmak üzere madencilği yapılmaktadır, Madencilik, çağımızda devamlı gelişen ve geliştikçe de büyüyen bir sektördür. Ancak bugün için ülkemizdeki uygulama sonucunda çağımız koşullarına ayak uyduramamış bir Maden Kanunu ve ilgili yönetmelikleri bulunmaktadır, Bunun sonucu olarak da sosyo ekonomik

bakımdan kalkınmış ülkeler boyutlarına ulaşamamıştır,

Anadolu'da kurulmuş bulunan eski uygarlıkların yeraltı kaynaklarını, içinde buldukları çağın koşullarında bugünküne oranla çok daha iyi değerlendirdikleri anlaşılmaktadır, Hititler tunç ve demir devirlerini, Lidyalılar altın üretimlerini, Romalılar mermer ocak işletmeleri ile heykellerini Anadolu'daki doğal kaynaklardan yararlanarak yapmışlar ve halen birçok bakır, demir, mermer, vb, gibi maden sahalarında işletme izlerine bir kanıt olarak rastlanmaktadır,

Orta Çağın son bulmasına yol açan İstanbul'un fethinde Demirköy'deki demir cevherlerinden yapılan topların önemli rol oynadığı tarih kaynaklarından bilinmektedir, Yavuz Sultan Selim'in Toroslardaki manganezli demir cevherlerinden kaliteli manganlı çelik yaparak top ve silah ürettiği, Kanuni Sultan Süleyman'ın Avrupa içlerine kadar yaptığı seferlerde Anadolu'daki doğal kaynaklardan yararlanarak ekonomik ve askeri bakımdan Dünya'da süper güç yarattığı bilinmektedir, Maden ve taşocakları konusunda ilk kanunlar da Kanuni Sultan Süleyman zamanında yapılmıştır, hatta bugün yürürlükte bulunan 3213 Sayılı Maden Kanununun ve 605 Sayılı Taşocakları Nizamnamesi'ndeki bazı maddelerin yer aldığı da görülmektedir, Anadolu'da yapılan madencilik, daha sonraları Avrupa ülkelerindeki doğal kaynakların devreye girmesiyle madencilikte uygulanan teknoloji, endüstri ve ekonomi koşullarına ayak uyduramamıştır.

Cumhuriyet döneminin her 10 - 15 yılında bir defa genel esasları, görüş açısı ve uygulanmasına dokunulmadan mevcut hükümet kadrosu ve yakınlarının çıkarma hemen cevap verecek şekilde, bazı maddelerin kaldırılıp yeni maddelerin konulması ile "Yeni Maden Kanunu" adı altında eskisinin devamı şeklinde uygulamaya konulmaktadır, Maden Kanunlarında aşırı devletçilik ağır basarak uygulama, devletin gelirini kısa vadede arttıracak durumda olup madenci ve madencilik sürdürülecek şekilde yapılmaktadır, Maden Kanunlarının bazı hükümleri madenlerin işletilerek milli ekonomiye katkısı olacak şekilde değil, madenlerin işletilmemesine dönük olarak uygulama yapılmaktadır, Mevcut maden ruhsat sayısına göre

bilfiil işletme sayısı bunun bir kanıtıdır, 6309 Sayılı Maden Kanunu'nun yerine 1985 yılında 3213 Sayılı yeni Maden Kanunu yapılarak uygulamaya konulmuştur, Yedi yıllık bir uygulamadan sonra görülen aksaklıklar yüzünden yeni bir Maden Kanunu'nun yapılmasına ihtiyaç duyulmuştur, 3213 sayılı Maden Kanunu'nun ömrü diğerlerinden daha az olmuştur.

Kalkınma Planlarında
Madencilik ve
G.S.M.H.daki Payı

Planlı Kalkınma dönemi ve girdiğimiz 30 yıldan bu yana 6, Beş Yıllık Kalkınma Planı ve Programlarının uygulanması içerisinde bulunmaktayız. Madencilik sektörü için her plan döneminde büyük hedefler, etkin tedbirler alınarak üretimin artırılması öngörülmüştür. Ayrıca ilkeler ve politikalar kısmında "ruhsat ve teşvik tahsislerinde kaynakların etkin bir şekilde kullanılmasına özen gösterilecektir." denilir. Bu durum yasaların işletme hakkını verdiği ruhsat ve teşvikle sağlanacak finansman açısından kesin bir eksiklik bulunduğu anlaşılmaktadır. Fakat gerek maden kanununda ve gerekse teşvik tedbirlerinde madencilik yatırımlarını destekleyerek teşvik edecek, özendirerek bir uygulama yapılmaz.

Altıncı Beş Yıllık Kalkınma Planında ana sektörler itibarı ile Toplam Gayri Safi Üretim içerisinde madencilik sektörünün payı 1989 yılında %1,9 gerçekleşmiş olup 1994 yılında %1,8 olarak hedeflendirilmiştir, Aynı plan döneminde Gayri Safi Milli Hasıla (G, S, M, H.)'nin yıllık ortalama %4,6 oranında artacağı hedeflendirilmiştir. Madencilikte büyüme değil küçülme öngörülmektedir. Madencilik sektöründeki O. S, M, H. pay oranının azaltılması imalat ve sanayi sektöründeki büyümeyi göstermek için yapılmıştır. Bu durum değerlendirmesi hatalıdır. Madencilikte, istihraftan en son mamul ürüne kadar entegre sistemler olarak üretim gerçekleştirildiğinden bu sistem içerisinde ekonomik değerlendirilmelerin yapılması gerekir. Yalnız istihraf olarak değerlendirildiğinde sadece hammadde üretim safhası dikkate alınmış, madencilik hammadde gözü ile bakılmış olmaktadır. Bu durumda madencilik sektörünün G, S, M, H.'deki pay oranı azal-

mış fakat sanayi sektöründeki pay oranı yükselmiş olarak görülmektedir»

Planlamalarda değinilen verilerin değerlendirilmesinden uygulanan ekonomik politikaların gereği olarak Türkiye'deki Madencilik Sektöründen bir gelişme beklenmediği ve milli ekonomiye katkısının dikkate alınmadığı anlaşılmaktadır.

Madencilik sektörünün üretim yapısı 1988 yılı sabit fiyatlarıyla Değer = Milyon TL. olarak Çizelge 1'de gösterilmiştir.

Beş ve Altıncı Beş Yıllık Kalkınma Planlarında madencilik sektöründe üretim artışı % paylan çizelge 2'de verilmiştir.

Çizelge 1 ve Çizelge 2'nin incelenmesinde madencilik sektörü üretim değerlerinde son sekiz yılda bariz bir düşme olduğu görülür. Bu durum 3213 Sayılı Maden Kanunu'nun uygulanmasından doğan aksaklıklar yanında hükümetlerin çarpık ekonomik politikalarından kaynaklanmaktadır. Kalkınma Planı ve Yıllık Yatırım programlarında madencilik sektörüne gereken kaynağın aktarılmadığı görülmektedir. Buna rağmen madencilik sektöründe üretim yapan özel sektör girişimcilerini Özveride buldukları için kutlamak gerekmektedir.

Madencilik Sektöründe
Sabit Sermaye Yapısı

Ülke çapındaki madencilik sektörünün sabit sermaye yatırımları incelendiğinde (6, Beş Yıllık Kalkınma Planı Sf. 12), 5, Beş Yıllık Kalkınma Planında gerçekleşmiş olan Madencilik Sektörünün 10 sektör arasında sabit sermaye yatırımları %3,88 olarak 7, sıradadır. Kamu kesimi yatırımcıları % 6, 13 ile 6, sıradadır ve Özel sektör yatırımları %1,36 ile 7, sıradadır, Yani madencilik sektöründeki sabit sermaye yatırımlarının %75'den fazlası Kamu Kesimine ait olarak gerçekleşmiştir,

Altıncı Plan döneminde hedeflenen olarak; Madencilik Sektöründeki sabit sermaye yatırımları toplam %3,40 ile 9. sıradadır, kamu kesimi yatırımları %5,68 ile 6. sıradadır ve özel sektör yatırımları ise L93 ile 7, sırada yer almaktadır, Altıncı Beş Yıllık Kalkınma Planında kamu kesimi sabit sermaye yatırımları %66 olarak hedeflenmiştir.

Beşinci ve Altıncı Kalkınma Planı

Çizelge 1, Madencilik Sektörünün Üretim Yapısı (Değer = Milyon TL)

MALLAR	1984		1988		1989		1994 (Hedef)	
	DEĞER	% PAY	DEĞER	%PAY	DEĞER	%PAY	DEĞER	%PAY
Kömürler	595.432	23.8	717.482	21.4	830.450	22.7	1.250.625	25.3
Ham petrol ve doğal gaz	324.960	13.0	407.518	12.2	485.812	13.3	549.722	11.1
Demir cevheri	59.346	2.4	105.861	3.1	113.564	3.1	112.873	2.4
Demir dışı metal madenler	159.091	6.3	223.809	6.7	265.316	7.2	328.677	6.6
Metal dışı madenler	332.211	13.3	428.602	12.8	412.508	11.3	548.396	11.1
Taş Ocak ve inşaat malz.	1.028.514	41.2	1.465.698	43.8	1.546.090	42.4	2.150.854	43.5
TOPLAM	2.500.544	100.0	3.348.969	100.0	3.653.740	100.0	4.951.145	100.0

Kaynak : 6, Beş Yıllık Kalkınma Planı verilerinden yararlanılarak hesaplanmıştır*

Çizelge2. Madencilik sektörü üretim artış % payları

MALLAR	V, PLAN ARTIŞI	VI. PLAN ARTIŞI
	% Pay	%PAY
Kömürler	6.9	8.5
Ham petrol ve doğal gaz	8.4	2.5
Demir cevheri	13.9	1.6
Demir dışı metal madenler	10,8	44
Metal dışı madenler	4.4	5.9
Taş Ocak ve inşaat malz.	8,5	6,9

dönemlerinde madencilik sektörü yatırımlarının diğer sektörler arasındaki yeri en alt sıralardadır. Sabit sermaye yatırımlarından dolayı madencilik sektöründe gerçekleşen ve hedeflenen olarak kamu kesimi yatırımlarının fazla ve özel sektör yatırımlarının az oluşu, tüm Dünyada liberal serbest piyasa ekonomisine gidilirken uygulanan ekonomik politikaların ne derece tutarsız olduğunu ortaya çıkarmaktadır.

Diğer taraftan; 3213 sayılı Maden Kanunu uygulamaları madencilik sektörü içerisinde sabit sermaye yatırımları %25 düzeyinde olan özel sektör üzerine yapılmaktadır. Kamu kuruluşlarına pek uygulanmadığı veya hoşgörülü davranıldığı görülmektedir,

MADEN KANUNU'NUN UYGULANMASINDAN DOĞAN AKSAKLILIKLAR

3213 Sayılı Maden Kanunu'nun 2. maddesinde Enerji maddeleri, Metal madenleri, Sanayi madenleri ve Kıymetli Taşlar olarak grup-

landırılması yerinde olmuştur. Ancak 8. madde de belirtildiği gibi yürürlükte olan arama, ön işletme veya işletme ruhsatı verilmiş maden sahası üzerinde başka ruhsat verilmemesi bir aksaklık olarak görülmektedir. Metal maden işletmesi yapan bir ruhsat sahasında kıymetli taş işletilmesi ancak metal maden işletmesi tarafından yapılabilir. Halbuki maden işletmeciliği Maden Kanunu'nun 2. maddesi'nde belirtilen gruplar itibarıyla bir ihtisas işidir. Bu şekilde bir uygulama sonucunda birçok maden sahasında işletme yapılmasına engel olunmaktadır,

Mermer özel idareler tarafından yürütülen 605 sayılı Taşocakları Nizamnamesine tabi olarak işletilmekte iken 4, 6. 1985 tarihinde 3213 sayılı Maden Kanunu kapsamına alınmıştır, Maden Kanununun geçici 4. maddesine göre intibaklarının yapılması esnasında birçok mermer saha sahibinin hakları zayıf olmuş, bir kısım saha sahipleri de hakları olmadığı halde hak sahibi olmuşlardır, Taşocakları Nizamnamesine göre yapılan uygulamada ruhsat sınırları genel olarak basit

bir kroki veya şema ile gösterilmekte olup ulusal nirengi kanavasına oturtulmamış ve sınır noktaları sabitlenerek kesin koordinatları saptanmamıştır, Taşocakları Nizamnamesini uygulamakla görevli olan ti Özel İdare kuruluşlarında sahalarda ruhsat sınır ve kredilerini kontrol edecek teknik eleman kadrosu da yoktur. Bu şekildeki uygulamanın durumu bilindiği halde mevcut hakların üzerinde durulmadan alele acele intibaklar yapılmıştır. Sonuçta birçok haksız uygulamalarla mahkemeler halen devam etmektedir. Bu durum üretim yapılmadığı için milli ekonomi açısından zarara uğratılmasına yol açmıştır,

Maden Kanunu'nun 7. maddesinde belirtilen belediyelere ait mücavir alanlar bazı yerlerde 80 - 100 km gibi çok geniş olabilmektedir. Arama ve işletme faaliyetleri için belediyelerden izin almak çok zor ve büyük harcama isteyen bir işlemdir.

Orman ağaçlandırma alanı ve askeri yasak bölgelerde madencilik faaliyetlerine sınırlama getirilerek izin alınması çok yerindedir. Ancak ormanlık bir bölgede izin alınmasının

bürokratik işlemleri ve alınan ücretler oldukça fazladır, Maden sahasında işletmeye alma yatımı işletmeciyi finansman açısından zaten güç duruma sokmuştur, Henüz gelir getirmeyen işletmenin yatırım aşamasında bir de orman için harcama yapılması durumunda kalınmaktadır, Ayrıca maden işletmesinin katma değeri hesaplandığında ormanın değerlendirilmesinden daha yüksek olduğu ortaya çıkar.

Maden ve bilhassa mermer ocak işletmelerinde sit alanları konusu başlı başına bir sorun olarak ortaya çıkmaktadır, Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurullarının yaptıkları uygulamalar tam anlamıyla bir çıkmaz durumundadır, Maden Kanunu'nun uygulamasını yapan Bakanlık da bu konuya sahip çıkmamaktadır. Şu anda birçok maden sahası bu yüzden atıl kalmıştır, Ülkemizin pek çok yerinde eski uygarlıkların kalıntıları vardır, Hititlerden zamanımıza kadar birçok maden ve mermer sahalarında işletme yapılarak değerlendirilmiştir. Bu çalışma izlerini antik sit alanı kabul ederse Siirt Maden köydeki bakır madeni, Divriği demir madeni, Afyon - tscehisar, Marmara Adası, İzmir - Torbal, Tire mermer sahalarında işletme yapılmaması gerekir. Ülke düzeyinde kurulmuş bulunan Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulları Kültür Bakanlığı adına mahallinde Kanun uygulaması yapmaktadır. Bu kurullar ise çoğunlukla üniversitelerin arkeoloji bölümü öğretim üyeleri ve eski eserler ile müze görevlilerinden oluşmakta* zaman zaman Bayındırlık ve diğer il müdürlüklerinden yalnızca kamu kuruluşlarını temsil eden üye almaktadırlar. Fakat genel olarak alman kararlar başkan ve başkan yardımcısının istekleri doğrultusunda olmaktadır. Halbuki Kültür ve Tabiat Varlıkları yalnızca eski eserler* arkeolojik kıymetler ve antik varlıklar değildir. Bu kurullarda ekonomik ve endüstriyel açıdan da konuları değerlendirebilecek, kanun uygulamacısı olarak hak ve hukuk eğitimi görmüş üyelerde bulundurulmalıdır. Ayrıca maden sahalarını ilgilendiren konularda maden kanununda değinilen ihtisas kuruluşlarından üye alınması veya görüş istenmesi de gerekmektedir.

Koruma Kurullarınca alınmış olan kararlara Kültür ve Tabiat Varlıklarını

Koruma Yüksek Kurulunun 4. 3.1988 Tarih ve 20 Sayılı ilke kararları gereğince yalnızca idare Mahkemeye itiraz edilebilmektedir, idare Mahkemelerinde iki yıldan önce yürütmeyi durdurma kararının dahi alınması mümkün olmamaktadır. Bu durumda Maden Kanunu gereğince 6 ay içerisinde işletmeye geçilmeyen bir sahanın ruhsatı iptal edilmektedir. Maden işleticisinin elinde olmayan bir sebepten ileri gelen bu durum mevcut kanunların uygulanmasındaki koordinasyon eksikliğinden doğarak milli ekonomiye önemli miktarda zarar vermektedir, Ayrıca doğal kaynakların sorumlusu olan Bakanlık tarafından bu gibi konuların üzerine gidilerek maden sahasına sahip çıkılması veya bunu sağlayacak şekilde uygulama yapılması gerekir,

3213 Sayılı Maden Kanunu'na göre bir maden sahasında işletme, pasa döküm ve gerekse ulaşım yolu için istimlak işlemi yapmak çok zordur. Bu konu da madenin değerlendirilmesini amaçlayan kanunda uygulamayı kolaylaştırmak için madenciyi destekleyen bir madde yoktur. Bu ise Kanun da büyük bir eksiklik olarak ortaya çıkmıştır.

Her türlü maden sevk fişi (taşıma irsaliyesi) ve işletmeye en yakın kantarda tartılarak kantar fişi ile nakliyesi yapılır. Bu işlemde amaç maden işletmesinde yapılan üretim miktarının denetimini sağlamak ve kaçaklıktan dolayı vergi kaybını önlemek olmasına rağmen maliye ve vergi kontrolörleri tarafından Maden Kanununa göre Maden Dairesi Başkanlığı tarafından verilmiş olan Sevk İrsaliyesi kabul edilmemektedir. Madenci ayrıca maliye ve vergi denetimleri için de ikinci bir sevk irsaliyesi tanzim etmek zorunda bırakılmaktadır,

Maden Kanunu'nun 9, maddesinde "Madencilik yatırımları, kalkınmada birinci derecede öncelikli yörelerde yapılacak yatırımlara sağlanan haklardan yararlandırılabilir" denilerek değerlendirmeyi uygulamacıya bırakmıştır. Fakat bu durum, yatırımların teşvik ve uygulamasını yapan Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarlığı teşvik ve Uygulama Genel Müdürlüğü tarafından genellikle tatbik edilmemektedir, Madencilik büyük kaynak gerektiren, kırsal kesimde iş alanı sağlayacak sosyal yapıda düzensiz şehir-

leşmeyi önleyici yönleri olan bir sektördür. Yatırım rizikosunu çok yüksek olduğu için madencilik yatırımlarının en caydırıcı olanıdır. Bu yüksek rizikosuna rağmen milli ekonomiye kazandırdığı katma değer de fazla olmaktadır. Yıllık plan ve programlarda belirlenen yatırımların teşvik unsurlarının birinci derecede kalkınmada öncelikli yöre şartlarından yararlandırılması çok yerinde olmaktadır, Ancak bu seçimin uygulamacıya bırakılmaması ve her madencilik yatırımına yapılması gerekmektedir.

Maden Kanunu hükümlerine göre herhangi bir sebeple düşmüş, terk edilmiş veya Maden Dairesi Başkanlığınca iptal edilerek düşürülmüş işletme ruhsat sahaları açık arttırma ile ihale edilmektedir. Bu yönde yapılan uygulama doğal kaynakların atıl kalmasını önlemek açısından son derece yerinde ve milli ekonomiye katkısı sebebi ile de faydalıdır, Ancak basit ve sebep sayılamayacak nedenler ile madencinin sahasını iptal ederek ihaleye çıkartmak çağdaş hak ve hukuk anlayışında yeri olmayan bir uygulamadır, Bu gibi Devletin kazancını yükselten, madenciyi sorduran anlayış ve uygulamaların ortadan kaldırılması gerekir.

Madencilik yatırımlarında finansman sağlamak açısından Madencilik Fonu'nun kurulması ve uygulamaya geçilmesi son derece faydalı olmuştur. Ancak Madencilik Fonunun tamamının amacı doğrultusunda madencilik sektöründeki yatırımların finansmanı için kullanılması gerekir. Bu fonun hazineye aktarma yapılması kesinlikle önlenmelidir,

SONUÇ

3213 Sayılı Maden Kanununun yerine hazırlanacak olan yeni maden kanununda yukarıda değinilen aksaklıkların giderilerek Madenciyeye destek olacak şekilde uygulanabilecek düzeyde olması arzu edilir,

Türkiye Madencilik sektörünün gelişerek milli ekonomiye katkısı olabilmesi için Devletin kısa vadedeki kazançlarını sağlaması yerine, madencilik yatırımlarını hızlandıracak şekilde uygulama yapılması ve bu uygulamayı yapacak teknik ve idari kadronun kurulması gerekmektedir, ü